

Agatha Christie[®]

Slučajevi Herkula Poaroa

Tajanstveni događaj u Stajlsu

Lord Edžver je mrtav

Smrt u oblacima

Karte na sto

Sastanak sa smrću

Tragedija u tri čina

Tužni čempres

Zlo pod suncem

Ubistvo u Orijent ekspresu

Poneseni plimom

Agatha Christie[®]

Tajanstveni slučajevi

gospođice Marpl

Ubistvo u parohijskom dvoru

Jednim prstom

Leš u biblioteci

Agatha Christie[®]

Iskričavi cijanid

Agata Kristi

MAČKA MEĐU GOLUBOVIMA

Prevela
Tatjana Bižić

■ Laguna ■

Naslov originala

AGATHA CHRISTIE® POIROT® CAT AMONG THE PIGEONS®

Copyright © Agatha Christie Limited 1959.

All rights reserved.

Translation copyright © Agatha Christie Limited 2017.

All rights reserved.

Agatha Christie® Poirot® are registered trademarks of
Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere.

All rights reserved.

Steli i Lariju Kiruanu

Agatha Christie®

Slučajevi Herkula Poaroa

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

SADRŽAJ

<i>Prolog</i> Letnje polugodište	9
1. Revolucija u Ramatu	25
2. Žena na balkonu	32
3. Nastupa gospodin Robinson	42
4. Povratak putnika	55
5. Pisma iz Medoubenka	67
6. Nekoliko prvih dana	75
7. Slamke među viorima	85
8. Ubistvo	97
9. Mačka među golubovima	110
10. Fantastična priča	121
11. Razmena mišljenja	133
12. Lampe nove za stare	140
13. Katastrofa	152
14. Gospođica Čedvik leži bez sna	163
15. Ubistvo se ponavlja	171
16. Zagonetka sportskog paviljona	178
17. Aladinova pećina	190

18. Većanje	202
19. Većanje se nastavlja	211
20. Razgovor	219
21. Prikupljanje tragova	227
22. Mala zgodica u Anadoliji	238
23. Obračun	241
24. Poaro objašnjava	256
25. Zaveštanje	267

PROLOG

Letnje polugodište

Bio je prvi dan letnjeg polugodišta u školi Medoubenk. Kasno popodnevno sunce obasjavalo je okuku širokog pošljunčanog prilaza ispred zgrade. Ulazna vrata bila su gostoljubivo otvorena, a na pragu im je stajala, zadivljujuće usklađena s njihovim džordžijanskim proporcijama, gospođica Vansitart, besprekorno očesljana i odevena u besprekorno skrojenu suknju i sako.

Neki neupućeni roditelji pomislili bi da je to znamenita gospođica Bulstrod lično. Nisu znali da je običaj gospođice Bulstrod da se povuče u svojevrсно unutarnje svetište, gde su pristupa imali samo malobrojni izabrani i povlašteni.

Uz gospođicu Vansitart stajala je gospođica Čedvik, koja je delovala na malo drugačijem nivou, prijatna, u sve upućena, neodvojivi deo Medoubenka, koji bi zbilja bilo nemoguće i zamisliti bez nje. Medoubenk nikad nije bio bez nje. Gospođica Bulstrod i gospođica Čedvik zajedno su osnovale školu Medoubenk. Gospođica Čedvik je nosila pinsnez, bila je malo povijena, staromodno obučena, u obraćanju srdačna i rasejana, i nekim slučajem, bila je izvanredan matematičar.

Razne reči i kratke rečenice dobrodošlice izgovorene ljubaznim glasom gospođice Vansitart lebdele su kroz školu.

„Kako ste, gospođo Arnold? Lidija, jesi li uživala u krstarenju Grčkom? Kakva divna prilika! Imaš li neke lepe fotografije?

Da, ledi Garnet, gospođica Bulstrode je dobila vaše pismo o časovima likovnog obrazovanja i sve je već uređeno.

Kako ste, gospođice Berd?... Dobro, pa? Mislim da gospođica Bulstrode neće imati vremena da *danas* razgovara o tome. Gospođica Rouan je tu negde ako biste hteli s njom da porazgovarate.

Premestili smo tvoju sobu, Pamela. Sad si u suprotnom krilu, pored one jabuke...

Da, zaista, ledi Violeta, vreme jeste bilo grozno ovog proleća. Ovo je najmlađi? Kako se zoveš? Hektor? Imaš lep aviončić, Hektore.

*Trés heurse de vous voire, madame. Ah, je regrette, ce ne serait pas possible cette après-midi. Mademoiselle Bulstrode est tellement occupée.**

Dobar dan, profesore. Jeste li iskopali još nešto zanimljivo?“

II

U jednoj maloj prostoriji na spratu En Šapland, sekretarica gospođice Bulstrode, kucala je brzo i delotvorno na pisačkoj mašini. En je bila lepuškasta tridesetpetogodišnja žena, crne kose koja joj je pristajala kao satenska kapa. Umela je da bude vrlo privlačna kad je htela, ali život ju je naučio da

* Franc.: Vrlo mi je drago što vas vidim, gospođo. Ah, izvinite, danas neće biti moguće. Gospođica Bulstrode je tako zauzeta. (Prim. prev.)

kompetentnost i delotvornost često daju bolje rezultate i pritom pomažu da se izbegnu bolne komplikacije. U tom trenutku je bila vrlo posvećena zadatku da bude najbolja sekretarica kakvu bi direktorka jedne poznate ženske škole mogla da poželi.

S vremena na vreme, dok je uvlačila novi list papira u mašinu, pogledala bi kroz prozor i zapazila poneke od zanimljivih pridošlica.

„Bože blagi!“, rekla je En sebi zadivljeno. „Nisam ni znala da je ovoliko šoferi još ostalo u Engleskoj!“

Zatim se i nehotice osmehnula dok su se veličanstveni rolsovi udaljavali, a jedan maleni prestareli ostin prilazio školi. Iz njega je izašao jedan otac namučenog lika s kćerkom koja je izgledala mnogo smirenije od njega.

Kad je nesigurno zastao, gospođica Vansitart izađe i preuze situaciju u svoje ruke.

„Major Hargrivi? A ovo je Alison? Uđite, molim vas. Volela bih da i sami pogledate Alisoninu sobu...“

En se đavolasto osmehnula i nastavila da kuca.

Dobra stara gospođica Vansitart. Odlična dublerka glavne glumice, rekla je sama sebi. Ume da oponaša sve trikove Bulstrodeove. Sušto savršenstvo!

U tom trenutku jedan ogroman i neverovatno raskošan kadilak u dve boje, nežnoroze i azurnoj, zaokrenu prilazom (s teškoćom, jer je bio tako dugačak) i stade iza prastarog ostina plemenitog majora Alistera Hargriva.

Šofer iskoči da otvori vrata gorostasnom bradatim, tamnoputom čoveku u lelujavom burnusu, dami obučenom po poslednjoj pariskoj modi i vitkoj crnpurastoj devojčici.

To je verovatno ona princeza kojoj ne mogu da upamtim ime, pomislila je En. Ne mogu da je zamislim u školskoj uniformi, ali, pretpostavljam, čudo će nam se objaviti sutra...

Pojaviše se i gospođica Vansitart i gospođica Čedvik.

Biće izvedeni pred Njenu preuzvišenost, zaključi En.

Zatim pomisli kako joj se, mada je to čudno, ipak ne dopada da se šali na račun gospođice Bulstrod, Gospođica Bulstrod zaista jeste bila ličnost.

Zato bolje pripazi kako kucaš, curo, reče ona sebi, i prekucaj lepo bez grešaka ova pisma.

En obično nije pravila greške. Mogla je da dobije posao sekretarice gde god je htela. Bila je poslovna sekretarica izvršnom direktoru jedne naftne kompanije, lična sekretarica ser Mervinu Todhanteru, podjednako čuvenom po učenosti, naprasitosti i nečitljivom rukopisu, a ubrajala je među svoje poslodavce i dva ministra i jednog značajnog vladinog službenika, ali sve u svemu, uvek je radila među muškarcima. Pitala se kako li je to biti, kako je to formulisala u sebi, potpuno zaronjena među žene. Pa dakle – zaista je bilo izuzetno iskustvo! A onda je tu bio i Denis! Verni Denis, koji se vraćao iz Malaje, Burme, iz raznih delova sveta, uvek isti, uvek isto odan, stalno ju je ponovo prosio. Mili Denis! Samo, bilo bi tako dosadno biti u braku s Denisom.

U bliskoj budućnosti neće imati mnogo muškog društva. Sve ove silne učiteljice – nigde živog muškarca u blizini, osim vrtlara, koji ima otprilike osamdeset godina.

U tom trenutku En je doživela iznenađenje. Jedan muškarac je potkresivao živicu odmah ispod prilaza školi – vrtlar, očigledno, ali svakako ne osamdesetogodišnjak. Mlad, tamnokos, zgodan. En se pomalo začudila – jeste bilo govora o tome da se zaposli još jedan radnik, ali ovo nije bio neki seljak. Oh, pa dobro, svakakvi ljudi danas svašta rade. Biće da je to neki mladić koji se trudi da skupi novac za projekt koji je smislio ili možda samo da preživi. Ipak, potkresivao je tu živicu vrlo stručno. Možda na kraju krajeva i jeste pravi baštovan!

Izgleda, rekla je En sebi, kao da bi *mogao* biti zabavan...

Preostalo joj je da prekuca samo još jedno pismo, primećila je sa zadovoljstvom, a onda će moći da prošeta po vrtu...

III

Na spratu je gospođica Džonson, domoupraviteljka, raspodeljivala sobe, dočekivala nove učenice i pozdravljala stare.

Bila je zadovoljna što nastava ponovo počinje. Nikad nije znala šta bi sa sobom preko raspusta. Imala je dve udate sestre, kod kojih je naizmenično odlazila u goste, ali njih su, sasvim prirodno, više zanimali sopstveni poslovi i porodica nego Medoubenk. Gospođicu Džonson, mada je volela svoje sestre kao što i dolikuje, zanimao je zapravo jedino Medoubenk.

Da, zaista je lepo što škola opet počinje...

„Gospođice Džonson?“

„Izvoli, Pamela?“

„Da vam kažem, gospođice Džonson, čini mi se da mi se nešto polomilo u koferu i iscurilo po svim stvarima. *Mislam* da je ulje za kosu.“

„C, c, c!“, rekla je gospođica Džonson hitajući da pomogne.

IV

Gospođica Blanš, nova nastavnica, Francuskinja, šetala je po travnjaku iza pošljunčanog prilaza i procenjivačkim okom gledala snažnog mladića koji je potkresivao živicu.

Assez bien,* pomislila je gospođica Blanš.

* Franc.: nije loš; prilično je zgodan. (Prim. prev.)

Gospođica Blanš je bila vitka, neugledna, prilično neprijetna, ali je sama zapažala sve.

Pogled joj prelete na povorku kola koja su zaokretala ka ulazu u zgradu. Procenjivala je koliko koja koštaju. Medoubenk je, sumnje nema, *zastašujuće silan!* U glavi je sabrala koliko novca gospođica Bulstrođ zarađuje.

Da, zaista! *Zastašujuće silno!*

V

Gospođica Rič, koja je predavala engleski jezik i geografiju, žurila je ka školi poklećući tu i tamo jer, kao i obično, nije pazila gde staje. Kosa joj se, takođe kao i obično, prosipala iz punđe. Gospođica Rič imala je usrdno i ružno lice.

Opet doći ovamo!, govorila je sebi. Biti opet *ovde*... Kao da je prošla čitava večnost...

Posrnula je preko grabulja, a mladi baštovan ju je pridržao i rekao:

„Pazite, gospođice.“

Ajlin Rič reče: „Hvala“, i ne pogledavši ga.

VI

Gospođica Rouan i gospođica Blejk, dve nastavnice mlađeg čina, šetale su prema sportskom paviljonu. Gospođica Rouan je bila mršava, crnomanjasta i upečatljiva, gospođica Blejk svetlokosa i punačka. Vodile su živahan razgovor o svojoj nedavnoj avanturi u Firenci, o slikama i skulpturama koje su videle, o voćkama u cvatu, o pažnji kojom su ih zasipala (s nečasnim namerama, kako su se nadale) dva mlada italijanska gospodina.

„Zna se, naravno, kakvi su Italijani“, rekla je gospođica Blejk.

„Nesputani. Potpuno zdravi, oseća se to. Nisu žrtve potiskivanja“, rekla je gospođica Rouan, koja je pored ekonomije studirala i psihologiju.

„Ipak, na Đuzepea je ostavilo popriličan utisak kad je saznao da predajem u Medoubenku“, napomenula je gospođica Blejk. „Odmah je počeo da se ponaša s mnogo više poštovanja. Jedna njegova rođaka bi volela da dođe ovamo, ali gospođica Bulstrođ ne zna ima li mesta.“

„Medoubenk je škola koja zaista ima ugleda“, radosno se složila gospođica Rouan. „Novi sportski paviljon izgleda stvarno veličanstveno. Nisam verovala da će biti završen na vreme.“

„Gospođica Bulstrođ je rekla da će morati da bude“, rekla je gospođica Blejk tonom nekoga ko je upravo izjavio nešto nepobitno. „O“, dodala je trgnuvši se.

Vrata sportskog paviljona naglo su se otvorila i otuda izađe mlada žena, ridokosa i koščata. Odmerila je gospođicu Rouan i gospođicu Blejk ostrim, neprijateljskim pogledom i udaljila se žustrim korakom.

„Nova nastavnica fizičkog, sigurno“, reče gospođica Blejk. „Kakvo nevaspitanje!“

„Ne naročito prijatan novi član kolektiva“, složila se gospođica Rouan. „Gospođica Džouns je uvek bila tako srdačna i druželjubiva.“

„Samo što nas nije ubila pogledom“, zgražala se gospođica Blejk.

Obe su se osećale vrlo uzrujano.

VII

Soba gospođice Bulstrođ gledala je na dve strane, ka prilazu i travnjaku iza njega, i prema gustim rododendronima iza

zgrade. Bila je to prelepa soba, a i gospođica Bulstrođ je bila divljenja dostojna žena, visoka, plemenitog lica, lepo doterane sede kose, sivih očiju koje su odavale smisao za humor i odlučnih usana. Uspeh njene škole (a Medoubenk je bio jedna od najuspešnijih škola u Engleskoj) bio je u potpunosti zasluga direktorke. Bila je to vrlo skupa škola, ali suština nije zapravo bila u tome. Najtačnije bi bilo reći da je koštala mnogo, ali je vredela svaku paru.

Kćerka bi vam tamo sticala upravo onakvo obrazovanje kakvo ste želeli, i kakvo je želela gospođica Bulstrođ takođe, a kad se to dvoje sabere, zadovoljni su izgleda bili svi. Zahvaljujući visokim školarinama, gospođica Bulstrođ je mogla da zaposli sve potrebno osoblje. U njenoj školi nije bilo ni zračka duha masovne produkcije, ali mada je negovan individualizam, održavana je i disciplina. Disciplina bez diktature, glasio je moto gospođice Bulstrođ. Kako je ona smatrala, disciplina mladima uliva pouzdanje, sigurnost; diktatura vodi u pobunu. Učenice gospođice Bulstrođ dolazile su sa raznih strana. Među njima ih je bilo i nekoliko iz dobrih porodica iz inostranstva, čak i vladarskih. Bilo je i mladih Engleskinja, iz dobrih ili iz bogatih porodica, koje su želele da steknu obrazovanje iz kulture i umetnosti, opšte znanje o životu i sposobnost za snalaženje u društvu, i koje će biti odgajene u prijatne, negovane mlade žene, spremne da učestvuju u inteligentnom razgovoru na svaku temu. Bilo je i devojčica koje su želele vredno da uče, da polože prijemni ispit za fakultet i steknu diplomu, a da bi to postigle, bila im je potrebna samo dobra nastava i malo posebne pažnje. Bilo je i onih koje su loše reagovala na konvencionalni školski život. Gospođica Bulstrođ je, međutim, imala jasno postavljena pravila, nije primala guske, ni maloletne prestupnice, a prednost je davala devojčicama čiji su joj se roditelji dopadali i onima kod kojih

je lično videla potencijal za lep napredak. Starosne granice bile su široko postavljene. Bilo je tu devojčica za koje je ranije doneta presuda da su beznadežne, devojčica koje su bile još gotovo sasvim deca, a ponekima su roditelji bili u inostranstvu, pa im je gospođica Bulstrođ smišljala zanimljive praznike. Najviša instanca, koja je uvek donosila konačnu odluku, bila je sama gospođica Bulstrođ.

U ovom trenutku gospođica Bulstrođ je stajala uz kamin i slušala tugaljivi glas supruge Džeralda Houpa. Budući obdarena dalekovidošću, gospođica Bulstrođ nije ponudila gospođi Houpu da sedne.

„Henrijeta je, znate, vrlo osetljivih živaca. Vrlo osetljivih, zaista. Naš doktor kaže...”

Gospođica Bulstrođ je klimala glavom, blago i utešno, suzbijajući iskušenje da izusti zajedljivu rečenicu koja joj je povremeno dolazila na vrh jezika:

„Zar ne znaš, glupačo, da svaka glupa žena upravo to kaže o svom detetu?”

Rekla je, međutim, saosećajno ali odlučno:

„Nema potrebe da brinete, gospođo Houpu. Gospođica Rouan, jedna od naših nastavnica, stekla je potpuno psihološko obrazovanje. Iznenadićete se, sigurna sam, kad budete videli kako će se Henrijeta“ (dobro, pametno dete, mnogo bolje nego što ti zaslužuješ da imaš) „promeniti posle jednog ili dva polugodišta ovde.“

„O, znam. S devojčicom Lambetovih postigli ste pravo čudo! Tako da se vrlo radujem. Ah, da, zaboravila sam. Za mesec i po idemo na jug Francuske. Mislila sam da povedem Henrijetu. Bio bi to mali predah.“

„Bojim se da je to u potpunosti nemoguće“, rekla je gospođica Bulstrođ odsečno i s neodoljivim osmehom, kao da je upravo uslišila molbu umesto što ju je glatko odbila.

„Oh, ali...“ Razneženo, žalostivo lice gospođe Houp zadržta, otkrivajući treptaj ljutnje. „Zaista moram da insistiram. Na kraju krajeva, Henrijeta je *moje* dete.“

„Upravo. Ali škola je *moja*“, kazala je gospođica Bulstrođ.

„Valjda mogu da uzmem svoje dete iz škole kad hoću?“

„O, da“, potvrdila je gospođica Bulstrođ. „Možete, naravno. Samo je ja posle neću primiti nazad.“

Gospođa Houp je sad bila zaista ljuta.

„S obzirom na to koliko školarinu plaćam...“

„Upravo tako. Želeli ste da vam kćerka ide u moju školu, zar ne? Morate ili da je uzmete takvu kakva jeste ili da je ostavite. Baš kao tu vrlo šarmantnu Balensijaginu kreaciju koju nosite. Balensijaga, zar ne? Očaravajuće je sresti ženu koja zaista ima smisla za oblačenje.“

Gospođica Bulstrođ je uhvatila ruku gospođe Houp, rukovala se, pa neupadljivo povelala gošću ka vratima.

„Ništa ne brinite. Ah, evo Henrijeta vas čeka.“ (S odobravanjem je osmotrila Henrijetu, dobro, uravnoteženo i pametno dete da bolje ne može biti, i zaista je zasluživalo bolju majku.) „Margaret, povedi Henrijetu Houp kod gospođice Džonson.“

Gospođica Bulstrođ se povukla u svoju dnevnu sobu i nekoliko trenutaka zatim govorila je na francuskom:

„Svakako, ekšelencijo, vaša bratanica može da uči moderne balske plesove, to je veoma važno za uspeh u društvu. Jezici su, takođe, neophodni.“

Posetiocima koji su potom ušli prethodio je takav nalet skupog parfema da je gotovo oduvao gospođicu Bulstrođ.

Biće da prospe čitavu bočicu po sebi svakog dana, zapazila je gospođica Bulstrođ u sebi dok je pozdravljala izvanredno odevenu tamnoputu ženu.

„*Enchantée, madame.*“

Madam se nasmejala veoma dražesno.

Krupni bradati čovek u istočnjačkoj odeći uzeo je gospođicu Bulstrođ za ruku, naklonio se i rekao na odličnom engleskom: „Imam čast da vam dovedem princezu Šajstu.“

Gospođica Bulstrođ je znala sve o svojoj novoj učenici, koja je upravo stigla iz jedne škole u Švajcarskoj, ali nije bila sasvim sigurna ko je ovaj čovek koji ju je dopratio. Nije sam emir, zaključila je, verovatno je neki ministar ili ataše. Kao i obično kad nije bila sasvim sigurna, pribegla je vrlo korisnoj tituli „ekšelencijo“ i uverila ga da će se o princezi Šajsti starati najbolje što se može.

Šajsta se pristojno osmehivala. I ona je bila odevena po modi i neparfimisana. Gospođica Bulstrođ je znala da joj je petnaest godina, ali je kao i mnoge devojčice s Istoka i s Mediterana izgledala starije – vrlo zrela. Pošto je popričala s njom o onome što bi želela da uči, gospođica Bulstrođ je s olakšanjem ustanovila da princeza odgovara bez oklevanja, na izvrsnom engleskom, i bez kikotanja. Zapravo njeni maniri su bili bolji nego kod mnogih stidljivih i nespretnih petnaestogodišnjih engleskih devojčica. Gospođica Bulstrođ je često pomišljala kako bi bila odlična zamisao da se devojčice iz Engleske šalju u bliskoistočne zemlje da se tamo nauče učtivosti i uglađenom ponašanju. Usledilo je još obostranog komplimentiranja, a zatim je gospođica Bulstrođ ponovo ostala sama, iako joj je soba i dalje tako jako mirisala na parfem da je morala širom da otvori prozore ne bi li je malo izvetrila.

Sledila je gospođa Apdžon sa kćerkom Džulijom.

Gospođa Apdžon je bila prijatna žena na pragu četrdesete, s kosom boje peska, pegicama na licu i šeširoj koji joj je loše stajao i koji je očigledno stavila kao ustupak ovoj prilici, jer je očigledno bila od onih žena koje šešir obično ne nose.

Džulija je imala obično, pegavo lice, pametno čelo i ostavljala je opšti utisak vedrine i spremnosti na šalu.

Upoznavanje je brzo obavljeno i Džulija predata Margareti da je odvede gospođici Džonson. U polasku Džulija veselo dobaci: „Doviđenja, mama. Pazi kad pališ plinsku peć, pošto ja sad neću biti tamo da to radim.“

Gospođica Bulstrođ se s osmehom okrenula gospođi Apdžon, ali je nije pozvala da sedne. Moguće je da će, uprkos tome što Džulija deluje tako zdravorazumski i vedro, njena mama takođe poželeti da objasni kako joj je dete vrlo osetljivih živaca.

„Imate li da mi kažete nešto o Džuliji na šta treba posebno obratiti pažnju?“

Gospođa Apdžon veselo odgovori:

„Ne, mislim da ne. Džulija je sasvim obično dete. Zdravo i sve ostalo. Mislim i da je prilično pametna, ali smela bih reći da sve majke uglavnom to misle za svoju decu, zar ne?“

„Majke se“, turobno reče gospođica Bulstrođ, „razlikuju.“

„Divno je što Džulija može da ide u ovu školu“, rekla je gospođa Apdžon. „Školarinu u stvari plaća moja tetka, ili barem pomaže. Sama ne bih mogla, ali sam strašno zadovoljna što je Džulija ovde, a i ona je isto.“ Prišla je prozoru i čežnjivo dodala: „Prekrasan vrt. Tako uredan. Sigurno imate četvrtinu pravih vrtlara.“

„Trojicu“, odgovorila je gospođica Bulstrođ, „ali u ovom trenutku nam nedostaje radne snage, ako se izuzme nešto ovdašnje ispomoci.“

„Nevolja je danas, naravno, što mnogi koji se nazivaju vrtlari u stvari nisu vrtlari“, primetila je gospođa Apdžon, „nego samo neki mlekar koji bi hteo nešto da radi u slobodno vreme ili starac od osamdeset leta. Ponekad pomislim... Hej!“

uzviknula je gospođa Apdžon, i dalje zagledana kroz prozor. „Ovo je stvarno neobično!“

Gospođica Bulstrođ nije na ovaj uzvik obratila onoliko pažnje koliko je trebalo, jer je u tom trenutku pogledala kroz prozor koji je gledao na rododendrone i opazila nešto što je ni najmanje nije obradovalo – nikog drugog do leđi Veroniku Karlton-Sandvejs, koja je dolazila krivudajući stazom, s nakrivljenim širokim plišanim šeširom, pričajući nešto sama sa sobom i, sve u svemu, očigledno prilično pripita.

Leđi Veronika nije bila opasnost nepoznata gospođici Bulstrođ. Bila je to šarmantna žena, snažno vezana za svoje dve bliznakinje, i sasvim očaravajuća kad je bila, kako se to kaže, sva svoja – ali nažalost, u potpuno nepredvidljivim vremenskim razmacima, *nije* bila sva svoja. Major Karlton – Sandvejs, njen muž, snalazio se s njom prilično dobro. S njima je živela jedna rođaka, koja je obično bila pri ruci da pripazi na leđi Veroniku i odvratiti je sa stranputica ako zatreba. Kad bi u školi bio priređen sportski dan, leđi Veronika je stizala, s mužem i rođakom koji su oboje brižno pazili na nju, potpuno trezna i divno obučena, prava uzorna majka.

Dešavalo se, međutim, da leđi Veronika umakne onima koji su joj želeli samo dobro, da se poprilično nalije i zaputi pravo kćerima, da im iskaže svoju majčinsku ljubav. Bliznakinje su stigle jutros vozom, ali leđi Veroniku niko nije očekivao.

Gospođa Apdžon je i dalje nešto govorila, ali je gospođica Bulstrođ nije slušala. Prelazila je u glavi razne mogućnosti, jer videla je da se leđi Veronika brzo približava ratobornoj fazi. Odjednom, kao da je neko uslišio molitve gospođice Bulstrođ, iskrсну odnekud gospođica Čedvik, u žustrum polutruku i pomalo zadihana. Verna Čedi, pomislila je gospođica Bulstrođ. Na nju se čovek uvek može osloniti, pa bio problem presečena arterija ili pijani roditelj.

„Sramota“, glasno je govorila leđi Veronika gospođici Čedvik. „Hteli su da me zadrže... nisu hteli da dođem ovamo... prešla sam Idit, nego šta. Otišla da prilegnem, izvezla kola, šmugnula šašavoj Idit... matora usedelica... nijedan je muškarac ne bi ni pogledao... Posvađala sam se s policijom usput... rekli su mi da nisam u stanju da vozim... svašta... Idem da kažem gospođici Bulstrod da vodim curice kući... hoću da su kod kuće, da im pružim majčinsku ljubav. Majčinska ljubav je nešto divno...“

„Izvršno, leđi Veronika“, rekla je gospođica Čedvik. „Vrlo nam je drago što ste došli. Ja sam posebno želela da vidite novi sportski paviljon. Mnogo će vam se dopasti.“

Vešto je okrenula teturavu leđi Veroniku na suprotnu stranu, udaljavajući je od zgrade.

„Pretpostavljam da ćemo tamo zateći i vaše devojčice“, rekla je živahno. „Divan sportski paviljon, novi ormarići, i posebna soba za sušenje kupaćih kostima...“ Njen glas se lagano udaljavao.

Gospođica Bulstrod ih je pratila pogledom. Leđi Veronika je pokušala jednom da se otrgne svojoj pratilji i vrati ka zgradi, ali joj je gospođica Čedvik bila sasvim dorasla. Zašle su iza rododendrona, u pravcu sportskog paviljona, izdvojenog na osami.

Tada je gospođica Bulstrod s olakšanjem odahnula. Jedinštvena Čedi. Tako pouzdana! Nimalo moderna. Ni mnogo bistra, osim za matematiku, ali uvek tu da pomogne u času nevolje.

Okrenula se uzdahnuvši, i pomalo s grižom savesti, gospođi Apdžon, koja je već neko vreme govorila nešto razdragano...

„...mada naravno nikad ništa tajanstveno i opasno, nika-
kvo iskakanje padobranom, sabotaza, nisam čak bila ni kurir,
ne bih imala dovoljno hrabrosti za to. Samo kancelarijski

posao, uglavnom dosadan. I praćenje na karti. Ponekad jeste bilo uzbudljivo, a i zabavno – svi tajni agenti su pratili jedni druge po Ženevi i svi su znali jedan drugog, ponekad bi se čak našli u istom baru. Tada naravno nisam bila udata. Bilo je prilično zabavno.“

Odjednom je zastala, izvinjavajući se prijateljskim osmehom.

„Izvinite što sam se raspičala. Oduzimam vam vreme, a vi treba da dočekate toliko ljudi.“

Pružila je ruku, oprostila se i otišla.

Gospođica Bulstrod je ostala nekoliko trenutaka da stoji mršteći se zamišljeno. Instinkt ju je upozoravao da je propustila nešto što je moglo biti važno.

Zatim je odbacila to osećanje. Bio je prvi dan letnjeg polugodišta i preostajalo joj je još mnogo roditelja koje treba da primi. Njena škola nikad nije bila popularnija i nikad sigurnija u uspeh. Medoubenk je dosegao zenit.

Ništa nije nagoveštavalo da će za koju nedelju Medoubenk tonuti u moru nevolja, da će zavladata nered, zbrka i ubistvo, i da su određeni događaji već bili pokrenuti...